

Nu, nu era un avion. Era bâzâitul unei insecte care venea de undeva din spatele meu. Gâza, mai mică decât o muscă, mi s-a învârtit de câteva ori în dreptul ochilor, apoi a dispărut într-un colț întunecat al camerei.

Pe masa albă, rotundă, în care se re-flecta becul din tavan, se afla o scrumieră din sticlă. În ea ardea o țigară lungă și subțire, cu urme de ruj pe filtru. Pe marginea mesei era o sticlă de vin, în formă de pară. Pe etichetă era desenată o blondă cu un ciorchine de struguri în mână, din care se înfrupta. Lumina din tavan tremura roșatic pe suprafața vinului din pahar. Picioarele mesei se afundau în covorul gros. În față era o masă de toaletă, la care stătea femeia, cu spatele ud de transpirație, își întinse picioarele și își scoase ciorapii negri, rulându-i.

— Dă-mi și mie prosopul. Țăla roz, da?

Spunând acestea, Lilly a azvârlit cu ciorapii înspre mine. Abia m-am întors de la serviciu, a mai adăugat, tamponându-și cu loțiune demachiantă fruntea care-i lucea de grăsime.

— Și după aia ce s-a mai întâmplat? a întrebat ea, luând prosopul și ștergându-se pe spate.

— Îmi am dat să bea, să se mai calmeze puțin. Știi, nici nu era singur, mai era cu încă doi tipi care așteptau afară într-un Cedric, și toți erau luați, că trăsese aurolac, așa că îmi am dat să bea. Țăla chiar a fost la școala de corecție?

— E coreean tipu'.

Lilly se demachia. Și-a curățat fața cu o bucată de vată înmuiată într-un lichid cu miros înțepător. Apoi, aplecată către oglindă, și-a scos genele false ce păreau a fi aripioarele cine știe cărui pește tro-pical. Pe vata folosită rămăseseră urme roșii și negre.

— Ken l-a înjunghiat pe frațu su. Cel puțin așa cred, că era frațu su. Da' n-a murit, l-am văzut la bar nu de mult.

M-am uitat la bec prin vinul din pahar.

În bulbul neted se vedea filamentul portocaliu închis.

— Cică te-a întrebat de mine. Nu mai vorbi și tu cu toți ciudații despre mine!

Lilly și-a golit paharul de vin care stă-tuse pe masa de toaletă, lângă rujuri, peria de păr și alte sticlute și cutiute. Apoi, chiar în fața mea, și-a dat jos evazații din lame auriu. Pe burtă îi rămăsese dunga de la elastic. Se pare că pe vremuri Lilly fusese model.

Pe un perete avea înrămată o poză cu ea îmbrăcată într-o haină de blană. Îmi spusese că era o șinșila de nu știu câte milioane. Într-o zi friguroasă m-am pome-nit cu ea la ușă. Era palidă ca un cadavru. Își injectase prea mult Philopon (metamfetamină). În jurul gurii îi apăruse o iritație și tremura ca o frunză. S-a prăbușit de cum am deschis ușa.

Șterge-mi oja, e lipicioasă și nu-mi place, țin minte că mi-a zis în timp ce o ajutam să se ridice. Purta o rochie fără spate și curgea transpirația pe ea atât de tare, încât perlele de la gât deveniseră lune-coase. Cum nu aveam acetonă, am folosit diluant pentru vopsea ca să-i șterg unghiile de la mâini și de la picioare. Iartă-mă, s-a întâmplat ceva nasol la bar, mi-a spus ea cu o voce slabă. Cât timp i-am curățat unghiile de la picioare, ținând-o de glezne, a privit neconținut pe fereastră, oftând adânc. L-am băgat mâna pe sub tivul fustei și, în timp ce o sărutam, i-am simțit transpirația rece de pe interiorul coapselor și am început să-i dau jos chiloții. Cu picioarele larg desfăcute pe scaun, cu chiloții spânzurând de laba piciorului, Lilly a zis că vrea să se uite la televizor. Tre' să fie vreun film vechi cu Marlon Brando, ceva de Elia Kazan. Sudoarea cu miros de floare de pe palme mi s-a uscat cu greu.

— Ryū, tu ți-ai făcut morfină la Jackson, nu? Alaltăieri.

Lilly a luat din frigider o piersică și a început să o curețe. S-a afundat în canapea, picior peste picior. Am refuzat piersica.

— Mai ții minte cumva, era acolo o tipă roșcată, cu fustă scurtă? Stilată și cu un fund super.

— Nu știu, erau trei japoneze, una cu păru' afro?

De unde stăteam eu se vedea în bucătă-rie. Pe mormanul de vase nespălate din chiuvetă, se târa un gândac de bucătărie. Lilly vorbea în timp ce se ștergea de sucul de piersici, care i se prelinsese pe coapse. Papucii îi atârnavă în picioare. Vinișoare roșii și albastre îi alergau pe sub piele. Întotdeauna mi-a plăcut cum se văd prin piele vasele de sânge.

— Deci a mințit. A chiulit de la muncă, zicea că e bolnavă și când colo ea se distra cu voi. Și-a făcut și ea morfină?

— Ce, crezi că ar fi lăsat-o Jackson? Știi cum e el, că cică tipele n-ar trebui să și-o traga-n venă, prostii! Deci e de la tine de la serviciu? A râs întruna. A fumat cam multă iarbă și a râs întruna.

— S-o dau afară, ce zici?

— Da' n-are căutare la clienți?

— Păi cu fundu' ăla, cred și eu.

Gândacul de bucătărie își băgase capul într-o farfurie cu urme de ketchup. Carapa-cea îi era

plina de grăsime.

Când storcești câte un gândac ies din el sucuri de fel de fel de culori. Din asta poate că ar ieși roșu.

O dată am storcit unul care se plimba pe o paletă de desen. Din el a ieșit un lichid violet strălucitor. Cred că s-au amestecat în burta lui mică albastru și roșu, pentru că violet nu aveam pe paletă.

— Și ce a făcut Ken? S-a întors cuminte acasă?

— A, a intrat, i-am spus că nu e nici o gagică pe acolo și l-am întrebat dacă vrea să bea ceva. Da' n-a vrut decât o cola, a zis că deja era trosnit. Ba chiar și-a cerut scuze.

— Ce tâmpit!

— Ția care-l așteptau în mașină au agă-țat-o pe una care trecea pe acolo, să fi văzut ce mai babă!

Urmele de fard de pe fața lui Lilly luceau ușor. A aruncat în scrumieră sâmburele de la piersică, și-a scos agrafele din părul vopsit și a început să se piep-tene încet, cu o țigară atârându-i în colțul gurii.

— Sora lui Ken a lucrat la noi, mai demult. O fată tare deșteaptă.

— Și nu mai lucrează?

— Se pare că s-a întors în țară. Era de undeva din nord.

Șuvițele roșii și moi i se răsuceau în jurul periei. După ce și-a aranjat părul bogat, Lilly s-a ridicat de parcă își amin-tise ceva și a scos dintr-un dulăpior o cutie argintie în care se afla o seringă. A privit în lumină fiola maronie, verificându-i conținutul, apoi a tras în seringă atât cât era nevoie și, aplecându-se în față, și-a injectat în coapsă. Piciorul pe care se sprijinea i-a tremurat ușor. Probabil că înfipsese acul prea adânc, pentru că, după ce și l-a scos, un firisor de sânge i-a curs până spre genunchi. În timp ce și masa tâmplele, și-a șters cu mâna saliva ce i se prelinsese din gură.

— Lilly, știi că trebuie să sterilizezi acul ăla de fiecare dată!

Fără să-i mi răspundă, Lilly s-a întins pe patul din colțul camerei și și-a aprins o țigară. O venă groasă i se vedea pe gât. Sufla ușor fumul afară.

— Ryū, îți faci și tu? Mai am, să știi!

— Nu azi. Mai am și eu, și aștept niște prieteni.

Lilly și-a întins o mână către măsuta de lângă pat, a luat *Mănăstirea din Parma* și a început să citească. Absentă, sufla fumul către paginile deschise, în timp ce urmă-rea rândurile cu privirea.

— Ciudată ești, cum poți să citești acum? am spus eu, ridicând seringă ce căzuse din raft și se rostogolea pe podea. E foarte interesant, a răspuns ea cu limba îngreunată. Vârful seringii avea sânge pe el. Am intrat în bucătărie să-l spăl și am văzut gândacul care încă se mai agita pe farfuri. L-am mutat pe bufet și, cu grijă să nu sparg vreo farfurie, l-am strivit cu un ziar făcut sul.

— Ce faci acolo? m-a întrebat Lilly în timp ce și curăța cu unghia sângele de pe coapsă.

Vino puțin!

Era o voce foarte dulce.

Din burta gândacului a ieșit o zeamă galbenă. Storcit și lipit de marginea bufe-tului, încă își mai mișca încet antenele.

Lilly își dădu chiloții jos și mă strigă încă o dată. *Mănăstirea din Parma* zăcea aruncată pe covor.

Transcris pro-bono douăzeci decembrie, an curgătoriu (încă) douămidouăzecișunul. Trimis pro-bono la sighet-online.

Transcris de Valentin-Claudiu I. DOBRE și Gheorghița N. Dobre din surse scrise și internet